Äraandmine nuhtleb äraandjat.

Aastal 1815, sakslaste wõidurikka sõjaajal prantslaste wastu, sai üks kuulus saksa kindral ühe rikka prantsuse mõisniku juure korterisse. Mõisnik, kes kindralile oma lossi peal aset oli annud, teadis wäga hästi, kuidas prantslased endiste aastate sees saksamaad riisunud olid, ja et see wõeras auusameelega wahwa sõjamees, seda neile prantsuse pinnal mitte kätte tasuma ei ole tulnud; waid et selle kõwaste pigistatud Euroopale igatsetud rahu jälle anda. Aga kui ta Hollandimaal kautatud lahingist kuulis, ja sest, kuidas ühendatud sõjawäed wõidurõõmust kihutatud, Prantsuse riigi piiridesse tungisid, wõttis ta ette, oma kallimad asjad mahamatta, et need mitte temalt äratoodud ei saaks.

Ta laskis ühe suure puust kasti äraraudada, panni oma kallimad asjad, oma hõbe sõõgiriistad, käepärast olewat raha, ja perekonna kallimad ehteasjad sinna sisse, laskis rohtaia müüri ääre sügawa auugu kaewata ja seda raske kasti sinna sisselaska. Selle töö juure ei tahtnud ta ühtegi muud tarwitada, kui oma kahte teendert, keda ta arwas usaldada wõiwat. Ühte nimetati Fleury ja teist Penjamin. Esimene oli juba mitmed aastad siin majas olnud, oli mõisaomaniku, kelle isa juures ta juba teenis, poisikese põlwest tunnud, ja oskas ennast libistamiste ja keelekandmiste läbi proua ees auusaks teha, teda peeti kõigeparemaks ja ustawamaks teendriks ja ta oli kõikis asjus tähelpaneja, siis pole ka mitte imekspanna, et härra temast lugu pidas. Penjamin oli alles mõned kuud seal teenimas, tegi kõik mis teda kästi usinaste ja heameelega, oli oma härrale ustaw ja rõõmustas, et ka see teda usaldas. See kalliwaraga täidetud kasti matmine sündis õõajal, mõisahärra ligiolemisel.

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1890, lk. 20